

Ο «ΔΩΝ ΖΟΥΑΝ» ΤΟΥ ΟΜΠΕ

ΜΙΑ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΜΕ ΤΟΝ Κ. ΓΙΑΝ. ΣΑΡΑΝΤΙΔΗ

«Ένα από τα πιο σημαντικά είχε πρωτοσταθεί στο Παρίσι γεγονότα της φετινής θεατρικής περιόδου θα σταθεί, όπως είναι γνωστό, το ανέβασμα από τον θέατρο της κ. Μαρίας Κοτοπούλη του «Δών Ζουάν» του Γάλλου συγγραφέα Άντρέ Όμπι. Πρόκειται για έναν εξαιρετικό συγγραφέα, που για πρώτη φορά θα τον γνωρίσει το ελληνικό κοινό. Τον ρόλο της Έλβιρας θα υποδυθεί η κ. Μάρικα Κοτοπούλη. Τη σκηνοθεσία θα την πραγματοποιήσει ο κ. Γιαννούλης Σαραντίδης, παλιός συνεργάτης και φίλος του Γάλλου συγγραφέα. Οι μακέτες των σκηνογραφιών και κουστούμιών θα γίνουν από τον κ. Ν. Χατζηκυριάκο-Γκίκα, με συνεργασία, ειδικά για την έκθεση των κουστούμιών, του κ. Γ. Τσαρούχη. Επίσης, το έργο θα συνοδεύεται από μουσική, ειδικά γραμμένη γι' αυτό, από τον Ντόριους Μιλώ. Όλες αυτές οι προϋποθέσεις αποτελούν, αναμφισβήτητα, ένα εξαιρετικό θεατρικό γεγονός για τον τόπο μας. Έτσι, το περιοδικό μας θεωρείται υποχρέωσή του ν' αποσταθεί στον έκλεκτο φίλο και σκηνοθέτη κ. Γιαννούλη Σαραντίδη, για να του ζητήσει να μιλήσει για το ανέβασμα του κοινού, σχετικά με το έργο και τον συγγραφέα του.

Τον εθελοντικό συνεντευχτή μας συναντήσαμε στο γραφείο του, στο θέατρο «Ρέξ». Άμέσως μόλις μάθαίμε τον σκοπό της επίσκεψής μας, μάς δείχνει την πλαστική μακέτα του έργου, που ζητήθηκε κιόλας από το μουσείο θεάτρου κι' έπειτα από την προμερία του θα τοποθετηθεί σ' αυτό. Τη μακέτα τη φιλοτέχνησε ο ξεχωριστός ζωγράφος κ. Ν. Χατζηκυριάκος-Γκίκας, που με την εργασία του αυτή ασχολείται στο σημερινό φύλλο μας ο ειδικός θεατρικός συνεργάτης μας.

Με τον Άντρέ Όμπι, μάς λέει ο κ. Γιαννούλης Σαραντίδης, με συνδέουν φιλικό δεσμό από το 1930. Την εποχή εκείνη

πλούσιο παρελθόν, ο δούλος της «Κομπανί ντε Κένζ» συγκεντρώνονταν τα πρώτα χρόνια που έδρασε, για μία συνεχή συνεργασία των έκτελεστών με τον συγγραφέα. Γιατί, πρέπει να σημειωθεί ιδιαίτερα, ο πρωτότυπος τρόπος με τον οποίο εργάζεται ο Άντρέ Όμπι για την συγγραφή των έργων του. Προτού γράψει μιά οποιαδήποτε σκηνή, έδινε το θέμα στους έταίρους του δούλου, που, καθώς είχαν αποχτήσει μιά τέτοια ικανότητα αυτοσχεδιασμού, το έκτελούσαν με τη δική τους αντίληψη και έμπνευση. Έτσι τα έργα του Όμπι γεννήθηκαν από μιά άμεση άλλοτε επίδραση συγγραφέα και έκτελεστών. Ο Όμπι, που τον χαρακτηρίζει η απλότητα των αληθινών πνευματικών ανθρώπων, έχει για εφ' όσον την κλασική φιλολογία και ιδιαίτερα τους Έλληνες τραγικούς.

Παρακαλούμε τον κ. Σαραντίδη να μάς καταγράψει για τις πνευματικές και καλλιτεχνικές τάσεις ν' επιδιώκει του συγγραφέα.

— Έκτινα που απεικονίζεται στο έργο του Άντρέ Όμπι, μάς άπαντα με εντυπωσιακή καλαισθησία, είναι το ότι είναι μια παραστατική απεικόνιση των χαρακτήρων των ανθρώπων, που με τον τρόπο αυτό του τον τοποθετεί σε όλα τα έργα. Στη συνέχεια, ο χορός είναι το θέμα της Κόμης, που με την άγρια και νηματούνη περιεργία του Νάε, στον «Ποταμό Πάρις» είναι, από τη μιά, ο χορός των νεφών, και, από την άλλη, οι έρτα δόρες του Λουάρ, που συμβολίζουν το παραπτόσιμο του θρυλικού αυτού ποταμού της Γαλλίας.

Στον «Δών Ζουάν», ο χορός αποτελείται από ανθρώπους του λαού, που σχολιάζουν πότε ομαδικά κι' άλλοτε ατομικά τα γεγονότα του έργου, παίρνοντας όμως και μερικές φορές μέρος στη δράση του.

Ο κ. Σαραντίδης αναπολεί με συγκίνηση το καλοκαίρι του

1933, όταν ο Όμπι έγραφε τον τον τύπο των αιώνων, που, μέσω της «Δών Ζουάν». Ήταν, τότε, φιλοσotis παγκόσμιας δραματικής ξενόμιμος του συγγραφέα στην μορφή, στέκεται σαν ένας άπαυή του, στο Σαιν Μισέλ-σιν. Δερφός του Άμλετ.

Λουάρ και γνώρισε το έργο, μέρα με την ημέρα και σελίδα συνομιλήτης μας, που γι' αυτόν

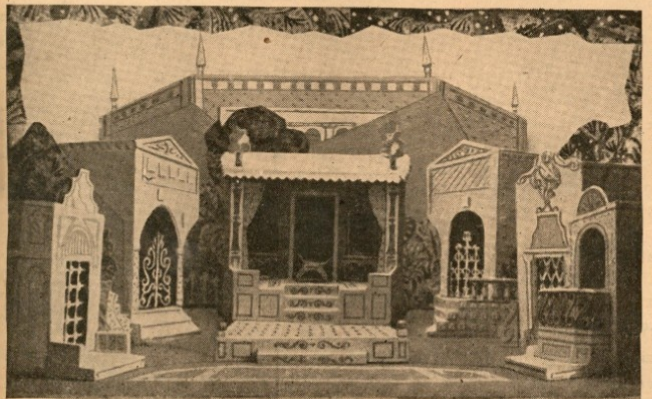

Ο συγγραφέας του «Δών Ζουάν» Άντρέ Όμπι με την κ. Δασί, πρωταγωνίστρια της γαλλικής σκηνής και κόρη του μεγάλου Κοτό, με τον σκηνοθέτη του θεάτρου Κοτοπούλη κ. Γιαννούλη Σαραντίδη, κατά τον Ιούνιο του 1933 (έτος που γράφτηκε ο «Δών Ζουάν»), στο κτήμα του Όμπι, κοντά στον ποταμό Λουάρ.

πρώς σελίδα, δυο γράφονταν. Ο γνωστός Γάλλος κριτικός Πι-Τόν παρακαλούμε να μάς πει δυο έρ' Αντίνα έγραψε: «Όλοι απολογία για την υπόθεσή του και δέχονται πως ο Άντρέ Όμπι είναι ο μεγαλύτερος τραγικός των σπρώχνει στην άρνηση των ποιητής της εποχής μας», στο τελευταίο γράμμα που μου έγραψε, υπογραμμίζει το ένδιαφέρον που του προκαλεί η παράσταση του έργου του στην Ελλάδα, από την οποία έμπνευστηκε τη δραματική ουσία των έργων του. Την ουσία όμως αυτή, όπως σάς είπα, την εκφράζει με τον άνησχο ρυθμό της εποπάρχη αιώνα κατατεγμένη α-χής μας. Με χαρά, μα και με κάπο το μεγάλο σίνιγμα της ζωής ποσαν άνησυχία περμένει την και από το δράμα του θανάτου, πρώτη αυτή έπαφή του με το ελληνικό κοινό.

Μ' αυτό τον τρόπο, ο συγγραφέας δικαιώνει τον μοναδικό αό-φ. ΚΟΣΚΟΣ

Στο έρχόμενο φύλλο θα δημοσιεύουμε
ένα πρωτότυπο άρθρο του
ΑΝΤΡΕ ΟΜΠΕ
του συγγραφέα του «Δών Ζουάν»
ειδικά γραμμένο για το περιοδικό μας

ΧΑΤΖΗΚΥΡΙΑΚΟΥ—ΓΚΙΚΑ : η μακέτα της σκηνογραφίας για τον «Δών Ζουάν»

ΜΙΑ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΜΕ ΤΟΝ Κ. ΓΙΑΝ. ΣΑΡΑΝΤΙΔΗ

Ένα από τα πιο σημαντικά γεγονότα της φετινής θεατρικής περιόδου θα σταθεί, όπως είναι γνωστό, το ανέβασμα από τον θίασο της κ. Μαρίας Κοτοπούλη του «Δών Ζουάν» του Γάλλου συγγραφέα Άντρέ Όμπι. Πρόκειται για έναν εξαιρετικό συγγραφέα, που για πρώτη φορά θα τον γνωρίσει το ελληνικό κοινό. Τον ρόλο της Έλβρας θα υποδυθεί η κ. Μαρία Κοτοπούλη. Τη σκηνοθεσία θα την πραγματοποιήσει ο κ. Γιαννούλης Σαραντίδης, παλιός συνεργάτης και φίλος του Γάλλου συγγραφέα. Οι μακέτες των σκηνογραφιών και κοστούμιων θα γίνουν από τον κ. Ν. Χατζηκυριάκο-Γκίκα, με συνεργασία, ειδικά για την έκθεση των κοστούμιων, του κ. Γ. Τσαρούχη. Επίσης, το έργο θα συνοδεύεται από μουσική, ειδικά γραμμένη γι' αυτό, από τον Ντάρβου Μιλώ. Όλες αυτές οι προθέσεις αποτελούν, αναμφισβήτητα, ένα εξαιρετικό θεατρικό γεγονός για τον τόπο μας. Έτσι, το περιοδικό μας θεωρείται υποχρέωσή του ν' αποταθεί στον έγκλειστο φίλο και σκηνοθέτη κ. Γιαννούλη Σαραντίδη, για να του ζητήσει να μιλήσει για το άγνωστο μας κοινό, σχετικά με το έργο και τον συγγραφέα του.

Τον ευγενικό ανταπάντη μας συναντήσαμε στο γραφείο του, στο θέατρο «Ρέξ». Αμέσως μόλις μαθαίνει τον σκοπό της επίσκεψής μας, μάς δείχνει την πλαστική μακέτα του έργου, που ζητήθηκε κιόλας από το μουσείο θεάτρου κι' έπειτα από την προμερία του θα τοποθετηθεί σ' αυτό. Τη μακέτα τη φιλοτέχνησε ο ξεχωριστός ζωγράφος κ. Ν. Χατζηκυριάκος-Γκίκας, που με την εργασία του αυτή ασχολείται στο σημερινό φύλλο μας ο ειδικός θεατρικός συνεργάτης μας.

Με τον Άντρέ Όμπι, μάς λέει ο κ. Γιαννούλης Σαραντίδης, με συνδέουν φιλικό δεσμό

είχε πρωτοσυσταθεί στο Παρίσι η Κομπανί ντε Κένζ του θεάτρου «Βιζ Κολμπιέ», της οποίας ήμουν εταίρος από την πρώτη στιγμή. Ο Άντρέ Όμπι στέθηκε όχι μονάχα ο έμπιστος του θεατρικού αυτού όμιλου, παρά κι' ο «συγγραφέας υπόδειγματος» για τις καλλιτεχνικές και αισθητικές τάσεις του. Πραγματικά, από το 1930 κι' έπειτα, ο όμιλός μας αυτός πρωτοποίησε όλα τα έργα του, όπως ο «Νώε», ο «Αττισμός της Λουκρητίας», η «Μάχη της Μάρνης», «Αφροδίτη και Άδωνις», ο «Ποταμός Λουάρ» και τέλος, ο «Δών Ζουάν». Τα έργα αυτά, όχι μονάχα προκάλεσαν το άμεριστο ενδιαφέρον των γαλλικών καλλιτεχνικών και πνευματικών κύκλων—Αγγλίας, Βέλγιο, Έλβετία, Ισπανία, Σκανδιναβικές χώρες κτλ., όπου η Κομπανί ντε Κένζ τα παρουσίασε ή ίδια—μά παντού, όπου κι' αν παίχθηκαν, σημείωσαν μία σημαντική επιτυχία. Η γνωριμία όμως του έργου του Όμπι στο διεθνές κοινό, δέν σταματά με τις παραπάνω χώρες που σ' ανήκε. Τα περισσότερα από τα έργα του μεταφράστηκαν και παίχθηκαν και σ' άλλα μέρη της Εύρωπης, καθώς και στην Αμερική. Στην Ελλάδα, έργο του Όμπι παίζεται για πρώτη φορά, τώρα, κι' αυτό σημειώνει με το ενδιαφέρον του θεάτρου της κ. Μαρίας Κοτοπούλη.

Ρωτούμε τον κ. Σαραντίδη αν θα μπορούσε να μάς δώσει μερικές βιογραφικές πληροφορίες για τον συγγραφέα του «Δών Ζουάν».

—Ο Όμπι, μάς απαντά, γεννήθηκε στο Ντουά, μία μικρή πολιτεία της βορείου Γαλλίας, το 1892. Έξη μήνες το χρόνο τις περνά στο χτήμα του, που βρίσκεται σε μία γραφικότητα τοποθεσία, στο Σαιν Μισέλ-σούρ-Λουάρ, κοντά στην περίφημη περιοχή των μεσαιωνικών πύργων του Λουάρ. Μέσα στο περιβάλ-

πλούσιο παρελθόν, ο όμιλός της Κομπανί ντε Κένζ συγκεντρώνεται τα πρώτα χρόνια που ιδρύθηκε, για μία συνεχή συνεργασία των εκτελεστών με τον συγγραφέα. Γιατί, πρέπει να σημειωθεί ιδιαίτερα, ο πρωτότυπος τρόπος με τον οποίον εργάζεται ο Άντρέ Όμπι για την συγγραφή των έργων του. Πρωτό γράφει μίαν οποιαδήποτε σκηνή, δίνει το θέμα στους εταίρους του όμιλου, που, καθώς είχαν αποκτήσει μία τέτοια ικανότητα αυτοσχέδιασμού, το εκτελούσαν με τη δική τους αντίληψη και έμπνευση. Έτσι τα έργα του Όμπι γεννήθηκαν από μίαν άμεση αλληλεπίδραση συγγραφέα και εκτελεστών. Ο Όμπι, που τον χαρακτηρίζει η απλότητα των αληθινών πνευματικών ανθρώπων, έχει για έφοδιό του την κλασική φιλολογία και ιδιαίτερα τους Έλληνες τραγικούς.

Παρακαλούμε τον κ. Σαραντίδη να μάς κατατοπίσει για τις πνευματικές και καλλιτεχνικές τάσεις κι' επιδιώξεις του συγγραφέα.

— Έκείνο που υποδηλώνει το έργο του Άντρέ Όμπι, μάς απαντά, η επιπονητική καλλιέργειά του, είναι το ότι είναι μια αποταρξική σημασία στον χώρο της ελληνικής τραγωδίας, που μέσα να τον τρέφει ο δικός του τοποθετεί σε όλα τα έργα. Στο «Νώε», ο χορός είναι ο χορός της Κιβωτού, που με την αγάπη τους νοημοσύνη περιστοιχίζουν τον Νώε. Στον «Ποταμό Λουάρ» είναι, από τη μία, ο χορός των νερών, και, από την άλλη, οι έφτα κόρες του Λουάρ, που συμβολίζουν τους παραποτάμους του θρυλικού αυτού ποταμού της Γαλλίας. Στον «Δών Ζουάν», ο χορός αποτελείται από ανθρώπους του λαού, που σχολάζουν τότε ομαδικά κι' άλλοτε άτομικά τα γεγονότα του έργου, παίρνοντας όμως και μερικές φορές μέρος στη δράση του.

Ο κ. Σαραντίδης αναπολεί με

1933, όταν ο Όμπι έγραψε τον «Δών Ζουάν». Ήταν, τότε, φιλοξενούμενος του συγγραφέα στην έπαυλή του, στο Σαιν Μισέλ-σούρ-Λουάρ και γνώρισε το έργο, μέρα με την ημέρα και σελίδα συνομιλητής μας, που γι' αυτόν

Ο συγγραφέας του «Δών Ζουάν» Άντρέ Όμπι με την κ. Δασί, πρωταγωνίστρια της γαλλικής σκηνής και κόρη του μεγάλου Κομπι, με τον σκηνοθέτη του θεάτρου Κοτοπούλη κ. Γιαννούλη Σαραντίδη, κατά τον Ιούνιο του 1933 (αριστερά όπου γράφτηκε ο «Δών Ζουάν»), στο κτήμα του Όμπι, κοντά στον ποταμό Λουάρ.

πρός σελίδα, δυο γράφονταν. ο γνωστός Γάλλος κριτικός Πι-Τόν παρακαλούμε να μάς πει δυο λόγια για την υπόθεσή του και την τεχνολογία του.

—Ο ήρωας του έργου, μάς αποκρίνεται, ο πολυθρόνιος κατακτητής των γυναικών, μάς δι-καυλογεί σ' αυτό τις πράξεις φέρων που του προκαλεί ή πα-

